

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Κυριακή Γ' Λουκά 26 Νοεμβρίου 2017

(Λουκ. ιη', 18-27)

Η διήγηση της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής αποτελεί ως προς το περιεχόμενό της συνέχεια της παραβολής του άφρονα πλουσίου, που ακούσαμε την περασμένη Κυριακή. Εκεί ο Χριστός αποκάλεσε άφρονα τον άνθρωπο που φροντίζει μόνο για την δική του προσωπική απόλαυση και γίνεται δέσμιος του εγωισμού του και τελικά της ολιγοπιστίας του προς τον Θεό. Σήμερα, στον άρχοντα που Τον ρωτά τί πρέπει να κάνει για να κερδίσει την αιώνιο ζωή, του απαντά να τηρεί τις εντολές της Παλαιάς Διαθήκης. Και στην απόκριση του ανθρώπου ότι από μικρός τηρεί αυτές τις εντολές, ο Κύριος τον καλεί να πουλήσει τα υπάρχοντά του, να τα μοιράσει στους φτωχούς και να Τον ακολουθήσει. Λυπήθηκε ο άρχοντας κι έφυγε, και ο Χριστός μονολόγησε: “πόσο δύσκολο είναι να μπουν στη βασιλεία του Θεού εκείνοι που έχουν χρήματα”, πιο δύσκολο και από το να περάσει μια καμήλα από την τρύπα μιας βελόνας. “Και ποιός μπορεί τελικά να σωθεί;”, Τον ρώτησαν. Κι Εκείνος απάντησε ότι τα αδύνατα για τους ανθρώπους είναι δυνατά για τον Θεό.

Όπως στην παραβολή του άφρονα πλουσίου ο Χριστός δεν κατέκρινε τα υλικά αγαθά, αλλά την προσκόλληση του ανθρώπου σε αυτά, έτσι και σήμερα, δεν κατακρίνει τα χρήματα, αλλά την αδυναμία του

ανθρώπου ή την απροθυμία του να αποχωριστεί τον πλούτο, προκειμένου να κερδίσει την αιωνιότητα. Πολλοί θεωρούν ότι ο Χριστός εξαιρεί από τον Παράδεισο όλους εκείνους που διαθέτουν χρήματα ή υλικά αγαθά, ότι καταδικάζει εκ προοιμίου τους πλούσιους και ότι μας θέλει φτωχούς, ρακένδυτους, κακομοίρηδες. Αυτό είναι μια μεγάλη παρεξήγηση, και φαίνεται καθαρά από τη σημερινή αφήγηση του Ευαγγελιστή Λουκά. Φαίνεται καταρχάς από την πρώτη απάντηση που δίνει ο Χριστός στον άρχοντα, ότι για να κερδίσει την αιώνιο ζωή αρκεί να τηρεί τις εντολές του Θεού.

Ο ευαγγελιστής Ματθαίος που διηγείται το ίδιο περιστατικό, τονίζει μια σημαντική λεπτομέρεια: ο πλούσιος τον ρωτά τί πρέπει επιπλέον να κάνει, ώστε να είναι τέλειος, και τότε ο Χριστός του απαντά να πουλήσει τα υπάρχοντά του και να Τον ακολουθήσει. Επομένως, και από τις δύο διηγήσεις φαίνεται ότι το πρώτιστο που ζητά ο Θεός από εμάς είναι να σεβόμαστε και να τηρούμε τις εντολές του Θεού, να είμαστε δίκαιοι και άνθρωποι αγάπης. Ότι ο Χριστός δεν απορρίπτει τους πλούσιους φαίνεται επίσης και από το ότι δεν θεωρεί πως είναι αδύνατο να σωθούν, αλλά δύσκολο. Τόσο δύσκολο, που χρειάζεται η βοήθεια του ίδιου του Θεού. Και τούτο επειδή ο άνθρωπος που κατέχει πολλά χρήματα εύκολα προσκολλάται στα υλικά αγαθά και εξαρτάται από αυτά, σε βαθμό που να μη μπορεί πλέον να απεγκλωβιστεί από το κυνήγι του χρήματος, της άνεσης και της ευημερίας. Όταν όλα αυτά αποκτήσουν τόση μεγάλη σημασία και γίνουν προτεραιότητα στη ζωή

μας, τότε και η καρδιά μας γίνεται σκληρή απέναντι στο συνάνθρωπο και απέναντι στον ίδιο το Θεό. Άρα ο Χριστός δεν καταδικάζει αυτόν καθαυτό τον πλούτο, αλλά την προσκόλληση σε αυτόν, την ψυχική εξάρτηση, την προσκόλληση της καρδιάς μας σε αυτόν. Και γι' αυτό λέει ότι είναι πιο εύκολο να περάσει μια καμήλα μέσα από την τρύπα μιας βελόνας, παρά ένας εξαρτημένος από τα χρήματα πλούσιος.

Τα λόγια αυτά του Κυρίου μας αφορούν άμεσα, είτε είμαστε είτε δεν είμαστε πλούσιοι, γιατί ο κίνδυνος να προσκολληθεί η καρδιά μας και η φροντίδα μας στα βιοτικά πράγματα, στην απόκτηση αγαθών και στην επιδίωξη του πλούτου, είναι κοινός για τον κάθε άνθρωπο. Όπως είναι κοινός και ο πνευματικός κίνδυνος να θέσουμε όλες αυτές τις υλικές μέριμνες στην κορυφή των προτεραιοτήτων της ζωής μας. Το βλέπουμε καθημερινά γύρω μας, με πόση αγωνία και άγχος ο σύγχρονος άνθρωπος κυνηγά την ευημερία και γίνεται δέσμιος του καταναλωτικού πνεύματος. Βλέπουμε πώς ο αγώνας για την απόκτηση όλο και περισσότερων αγαθών καταλήγει σε μια ατέρμονη αίσθηση του ανεκπλήρωτου μέσα μας. Μέσα μας όμως οφείλουμε να αναζητήσουμε την προσωπική μας ευτυχία. Μέσα μας οφείλουμε να ανακαλύψουμε το θησαυρό μας. Μέσα μας βρίσκεται η Βασιλεία του Θεού, στην αγάπη και τη δικαιοσύνη του Θεού. Ο αγώνας μας αυτός για την εσωτερική μας τελείωση δεν είναι εύκολος, έχει ως εμπόδιο την ίδια μας τη διάθεση να θέτουμε σε πρώτη προτεραιότητα τα βιοτικά, τα υλικά, τα χρήματα. Δεν είναι όμως ένας αγώνας ατελέσφορος. Αρκεί

να μη ξεχνάμε, μέσα στην καθημερινότητά μας, να στρέφουμε το βλέμμα μας και την ελπίδα μας στον Θεό, τον μόνο που μπορεί να κάνει τα αδύνατα δυνατά και κατορθωτά.

Αρχιμανδρίτης Διονύσιος Κοπτίδης

